

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 51/00-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v Košiciach na neverejnom zasadnutí senátu 19. júla 2000 predbežne prerokoval podnet Ing. K. K., bytom N., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 16 a čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu v Prievidzi z 20. júla 1998 sp. zn. 1 T 124/97 a uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 16. marca 1999 sp. zn. 3 To 199/98, ako aj porušenia jeho práva na spravodlivý proces a takto

r o z h o d o l:

1. Podnet Ing. K. K. v časti namietajúcej porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 Ústavy Slovenskej republiky a svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v časti požadujúcej zrušenie rozhodnutí Okresného súdu v Prievidzi vo veci sp. zn. 1 T 124/97 a Krajského súdu v Trenčíne vo veci sp. zn. 3 To 199/98 o d m i e t a pre nepríslušnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky na prerokovanie veci.

2. Podnet Ing. K. K. v časti namietajúcej porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces o d m i e t a ako zjavne neopodstatnený.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. mája 2000 doručené podanie Ing. K. K. (ďalej len „navrhovateľ“), bytom N., označené ako „Žaloba pre hrubé porušovanie ľudských práv občana a hrubé porušovanie zákonov“, ktoré navrhovateľ na základe výzvy ústavného súdu doplnil svojím podaním doručeným ústavnému súdu 16. júna 2000. V liste doručenom ústavnému súdu 12. júla 2000 navrhovateľ ako prílohu k svojmu podaniu poslal uznesenie Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne č. p. KRP-114/PP-2000, ktoré však s predmetným podaním vecne nesúvisí.

Z obsahu podnetu a priložených listinných dôkazov na obsah tvrdení v ňom uvedených ústavný súd zistil, že Okresný súd v Prievidzi rozsudkom z 15. októbra 1997 č. k. 1 T 124/97-230 oslobodil obžalovaného Ing. K. K. spod obžaloby pre trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), § 156 ods. 1 písm. a) a ods. 3 Trestného zákona. Na základe odvolania podaného okresnou prokurátorkou v Prievidzi Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 17. februára 1998 zrušil napadnutý rozsudok s tým, aby Okresný súd v Prievidzi vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Okresný súd v Prievidzi rozsudkom z 20. júla 1998 rozhodol o tom, že obžalovaný Ing. K. K. spáchal trestný čin útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), § 156 ods. 1 písm. a) a § 156 ods. 3 Trestného zákona a odsúdil ho na úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 1 roka. Tento proti nemu podal odvolanie, ktoré však Krajský súd v Trenčíne zamietol uznesením sp. zn. 3 To 199/98.

Navrhovateľ videl porušenie svojich základných práv upravených v čl. 16 a 17 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní verejného činiteľa „nezákonne obmedzujúcom jeho osobnú slobodu“ a nedotknuteľnosť jeho osoby a namietal aj porušenie práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti namietal, že

Okresný súd v Prievidzi i Krajský súd v Trenčíne namiesto rozhodnutia chrániaceho jeho osobnú slobodu a nedotknuteľnosť jeho osoby, ho uznali vinným zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa. Z obsahu podania vyplynulo, že navrhovateľ sa ním domáhal „vydania takého rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorým budú zrušené napadnuté trestné rozhodnutia Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne“, ktorými boli porušené jeho základné ľudské práva upravené v čl. 11 (v spojitosti s právom na spravodlivý proces), v čl. 16 a 17 ústavy.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 130 ods. 3 ústavy oprávnený konať o podnetoch, ktorými fyzické alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd (ako sú uvedené v druhej hlave ústavy), pokiaľ o nich nerozhoduje iný orgán. Pri predbežnom prerokovaní každého podnetu ústavný súd skúma jeho predpísané náležitosti, ktoré ustanovuje § 20 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ako aj to, či nie sú dané dôvody ustanovené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde na odmietnutie podnetu. Medzi podmienky konania, splnenie ktorých ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní každého podnetu patrí aj tá, či nejde o podnet, na prerokovanie ktorého ústavný súd nie je príslušný.

1. Navrhovateľ predovšetkým namieta, že verejný činiteľ (veliteľ Mestskej polície v Prievidzi), Ing. J. K., porušil 15. augusta 1996 jeho základné ľudské práva, najmä právo na osobnú slobodu zaručené čl. 17 ústavy, ako aj nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ústavy.

Ochrana základného práva navrhovateľa na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ústavy (ktoré zabezpečuje aj telesnú integritu občana pred útokmi fyzického charakteru) a ochrana základného práva navrhovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, ktoré možno obmedziť v súlade so zákonom, patria však do príslušnosti

všeobecných súdov a nie ústavného súdu. Ústavný súd nie je v žiadnom prípade oprávnený uskutočňovať konanie, ktoré je zákonom zverené do právomoci všeobecných súdov (konanie podľa Trestného poriadku).

Podľa svojej judikatúry ústavný súd tiež zásadne nemá žiadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do jeho právomoci nepatrí zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94), ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov. Ústavný súd nie je oprávnený zrušovať rozhodnutia všeobecných súdov, prípadne ich nahrádzať svojimi vlastnými (I. ÚS 26/93, I. ÚS 15/94).

Nakoľko navrhovateľ vo svojom podnete požadoval zrušenie označených rozhodnutí Okresného súdu v Prievidzi a Krajského súdu v Trenčíne, bolo potrebné jeho podnet v tejto časti odmietnuť pre nepríslušnosť ústavného súdu na prerokovanie vecí.

2. Navrhovateľ vo svojom podnete ďalej namietal porušenie práva na spravodlivý proces. Medzi ďalšie podmienky konania, splnenie ktorých ústavný súd skúma pri predbežnom prerokovaní podnetu, patrí aj tá, či nejde o podnet zjavne neopodstatnený. Ústavný súd už viackrát rozhodol, že o zjavnej neopodstatnenosti podnetu možno hovoriť vtedy, „keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený podnet je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil

žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na konanie“ (I. ÚS 66/98). Podobne ústavný súd rozhodol aj v prípadoch I. ÚS 93/97, I. ÚS 87/97, I. ÚS 20/97, II. ÚS 70/99.

Ústavný súd uznáva pôsobnosť čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý upravuje právo na spravodlivý proces. Právo na spravodlivý súdny proces má v trestných veciach každý, ak sa rozhoduje o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu. Obsahom práva na spravodlivý proces sú podľa ústavy potom tie práva, ktoré sú obsiahnuté v jej siedmom oddiele (čl. 47 až 50). K porušeniu práva na spravodlivý proces teda môže preto dôjsť len v dôsledku porušenia týchto základných práv, (ktoré patria obžalovanému ako účastníkovi súdneho konania buď v zmysle ústavy alebo príslušnej medzinárodnej zmluvy).

Nakoľko navrhovateľ však nijaké z týchto práv a ani ich porušenie vo svojom podaní neoznačil (a to ani po výzve ústavného súdu na jeho doplnenie), bolo potrebné jeho podnet v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnený.